

האם האליטה השלטת בישראל סובלת מכסילות לשמה ושמה הבעיה היא אחרת?*

פרנציסקו גיל-ווייט**

...מדיניותה של ממשלת ישראל הנוהגת להסתיר מן הציבור מידע מרשיע אודות יאסר ערפאת תוארה בצורה דרמטית, אם כי בעקיפין, במקרה שאירע ב-1994 (השנה שבה צץ תהליך "השלום" של אוסלו), כאשר שמעון פרס ניהל שיחה עם ערפאת במחסום ארוז ולא היה מודע לעובדה שדבריו מוקלטים על ידי בימאי קולנוע צרפתי. הוא איים על ערפאת לגלות לכלי התקשורת את הזלזול של ערפאת במילוי התחייבויותיו לקיום הסכמי אוסלו. פרס לא ירד לפרטים בנושא ההפרות הנשנות של ערפאת, אולם העריך כי הן חמורות עד כדי כך שגילויין יהיה בבחינת "קטסטרופה" לערפאת ועלול, בין שאר התוצאות, "להרוג את הסיפור הפלשתיני" בקונגרס האמריקאי.

Levin, K., *The Oslo Syndrome: Delusions of a People Under Siege*, Hanover, NH: Smith and Kraus, 2005, p. xi

■ מבוא

במעשי איוולת מדיניים שהם מעשה בגידה כפשוטו. השקפה זו רווחת בקרב הפטריוטים היהודיים, הסבורים כי אך טבעי הוא שאיוולת פתולוגית מצויה בשפע בקרב המנהיגים היהודיים ומתאזרים בסבלנות בודהיסטית בהמתנים להתעשות מנהיגים, המאותגרים שכלית. השערה חלופית גורסת כי אין כל פגם ביכולת השכלית של מנהיגים ישראליים אלא שהם פשוט מושחתים.

אין השערה הופכת לנכונה רק מכיוון שאנו מעדיפים אותה, או מאחר שהיא מתאימה לדעותינו הקדומות, או מכיוון שהחלופה מפחידה מדי. מדען חייב לקבל השערה או לדחותה זמנית על בסיס השוואה בין ראיות מוחשיות, התומכות בהשערה או מפריכות אותה. תרומתי היא ניסיון צנוע לניתוח תמציתי של ראיות בנוגע למחלוקת בשאלה: האם המנהיגים הישראליים הם כסילים או בוגדים?

מאחר שבמשך עשרים השנים האחרונות המדיניות החשובה ביותר בנוגע לסוגיית ביטחון ישראל היא זו

ראה, כי בקרב ידידי ישראל הולכת וגוברת ההסכמה, במיוחד בעקבות המלחמה האחרונה נגד חיזבאללה, כי מנהיגי ישראל הנוקטים במדיניות "השלום" מסכנים את ביטחונה של המדינה היהודית, אף שבתוך הקונסנווס הזה קיימים חילוקי דעות באשר לסיבות. השערה אחת גורסת כי זה שנים רבות המנהיגים הישראליים מצטיינים

* הערת המערכת: למותר לציין כי אין במאמרו של גיל-ווייט דבר שאינו מוכר לקוראי נתיב מן הנכתב מעל דפי כתב עת זה עשרות, אם לא מאות פעמים. ייחודו של המאמר הוא בכך שנכתב בידי חוקר החי במדינה מתוקנת ומתבונן במקרה הישראלי בכלים רצינאליים ושפויים. אכן, כך נראית התנהלותה של מדינת היהודים בעיני רבים מידידה.

** פרופ' פרנציסקו גיל-ווייט, אנתרופולוג, שימש כפרופסור לפסיכולוגיה באוניברסיטת פנסילבניה. עיקר עיסוקו הוא במחקר ההיסטוריה היהודית, מבנה האנטישמיות והסכסוך הערבי-ישראלי. המחבר הוא עורך האתר: <http://www.hirhome.com>

ולאחר מכן תשתמש בשטח זה כבסיס להשגת המטרה הסופית: השמדת ישראל.²

המילים "השמדת ישראל" אינן מילים נרדפות ל"משא ומתן להשגת מדינת אש"פ"; מובנן קרוב יותר ל"רצח של כל יהודי החי עתה בישראל". למעשה, אמנת אש"פ אכן קוראת לחיסולו של העם היהודי. סעיף 9 אומר כי "מאבק מזוין הוא הדרך היחידה לשחרר את פלשתיין". אש"פ יכול היה לכתוב זאת בנוסח כזה: "נדרש כי פלשתיין תשחרר על ידי הרג אנשים." מיהם אותם אנשים? סעיף 15 של האמנה מצהיר כי "חובה לאומית להדוף את הפלישה האימפריאליסטית הציונית מן המולדת הערבית הגדולה ולטהר את פלשתיין מהנוכחות הציונית," ואילו סעיף 22 מצהיר כי "שחרורה של פלשתיין יחסל את הנוכחות הציונית והאימפריאליסטית." כלומר, אש"פ מסביר כי מטרתו היא לטהר ולחסל – משמע, להשמיד – את "הציונים".³ לפיכך, תוכנית השלבים של יאסר ערפאת – כל גישתו להסכמי אוסלו – נראית כאסטרטגיית "הסוס הטרויאני".

מכאן להשוואה: בשנת 1948, לאחר שהערבים דחו את תוכנית החלוקה של האו"ם לייסד מדינה ערבית לצד מדינה יהודית בשטח שהיה תחת המנדט הבריטי, קרי "פלשתינה", הכריזו הערבים כי תחת לחיות בשלווה לצד היהודים, הם מעדיפים להשמיד את היהודים במזרח התיכון. עזאם פחה, מזכ"ל הליגה הערבית, הכריז בגאווה: "תהיה זו מלחמת שמד וטבח מכריעה, אשר ידובר בה רבות בדומה למסעי הטבח המונגוליים ולמסעי הצלב".⁴ וזאת, מייד אחרי השואה!

הייתה זו ההתקפה הראשונה מתוך מתקפות רצחניות רבות שבהן פתחו השכנים הערבים על ישראל.⁵ כל התקפה החלה מכיוון שקודמתה לא הצליחה להשמיד את ישראל. במשך הזמן החלו הכישלונות החוזרים ונשנים לשחוק את הערבים, כשם שהיוונים הוטרדו מחוסר יכולתם להרוס את טרויה. כך, לאחר שנים רבות של התקפות כושלות על גבולותיה של ישראל, החליטו הערבים, לאחר תבוסתם במלחמת יום כיפור ב-1973, ללמוד לקח מהיוונים באיליאדה ולתחבל תחבולה כיצד להכניס את חייליהם לתוך חומותיה של ישראל. תכסיס זה הוא "תוכנית השלבים" של יאסר ערפאת.

הרעיון היה פשוט: בדומה ליוונים, יודו גם הערבים

הקשורה בהסכמי אוסלו, הקרויים תהליך "שלום" ובצאצאיהם ("מפת הדרכים", "התנתקות" "התכנסות"), הנושאים החשובים ביותר שעליהם יש לתת את הדעת הם:

- (1) מה ניסה אש"פ להשיג באמצעות אוסלו?
- (2) עד כמה היו מנהיגי ישראל מודעים לכוונותיו של אש"פ?
- (3) מה עשו מנהיגי ישראל עם הידע הזה?

לאחר בדיקת הראיות, ניווכח כי התשובות לשאלות המוזכרות לעיל הן:

- (1) אש"פ התכוון מאז ומעולם ומתכוון גם היום להשמיד את היהודים בישראל;
- (2) המנהיגים הישראלים היו מודעים היטב לעובדה זו;
- (3) מנהיגי ישראל שאפו לשכנע את הציבור הישראלי כי המציאות היא אחרת, כשהם מסתירים את כוונות אש"פ ומציגים אותו כ"פרטנר לשלום". המטרה הייתה לשכנע את הישראלים לקבל את אש"פ בגבולות ארץ ישראל המערבית בדמות של "מדינה פלשתינית", או: "ארץ אחת לשני עמים" כסיסמת השמאל הישראלי.

אין בתשובות אלה כדי לתמוך בהשערת ה"כסילות". אם השערת "הבגידה" נכונה, משמע כי דפוס ההתנהגות שנצפה במלחמת העולם השנייה – כאשר רבים ממנהיגי הזרם המרכזי של היהודים בגדו באחיהם גם בשעה שאוכלוסיית יהודי אירופה הייתה בעיצומה של השמדה – שב וחוזר על עצמו.¹ אם היהודים לא יגנו על עצמם במהירות מפני ההנהגה הנוכחית, מיליוני יהודים תמימים ימותו שוב. הזמן אזל.

■ תהליך אוסלו, מנקודת מבטו של אש"פ

בספרו סינדרום אוסלו (*The Oslo Syndrome*) כתב ההיסטוריון קנת לוי:

זמן קצר אחרי החתימה על הצהרת הכוונות ולחיצת היד המפורסמת בין ערפאת לבין יצחק רבין על מדשאות הבית הלבן, הצהיר ערפאת בראיון לטלוויזיה הירדנית, כשהוא פונה אל ציבור מאזיניו, כי את הסכם אוסלו יש להבין במונחים של החלטת מועצת אש"פ משנת 1974. זאת הייתה הפנייה למה שקרוי תוכנית השלבים, אשר לפיה התנועה לשחרור פלשתיין תשיג כל שטח שתוכל על ידי משא ומתן

² Levin, K., *The Oslo Syndrome: Delusions of a People under Siege*, Hanover, NH: Smith and Kraus, 2005, p. xi.

³ סעיפי אמנת אש"פ תורגמו על ידי The Associated Press בדצמבר 1998, כאשר קלינטון נפגש עם נתניהו וערפאת.

⁴ Howard M. Sachar, *A History of Israel*, NY: Knopf, 1979, p. 333.

⁵ Francisco Gil-White, "What is Wrong with the Media? (Part 2): Why Does the Israeli Media Also Attack the Israelis?", *Historical and Investigative Research*; August 20, 2006, <http://www.hirhome.com/israel/hezbollah7_2.htm>

¹ Francisco Gil-White, "How the Mainstream Jewish Leadership Failed the Jewish People in World War II", from "The Problem of Jewish Self-Defense", *Historical and Investigative Research*; January 17, 2006, <<http://www.hirhome.com/israel/leaders1.htm>>

מאליו שמנהיגי ישראל חייבים היו לדעת על תוכנית השלבים של ערפאת ברגע שהכריז עליה רשמית וכן חייבים היו לדעת מה אמר ערפאת בטלוויזיה הירדנית בשעה ש"הסכים" לאוסלו.

אולם, אפילו ימצא מי שיטען כי שירות הביון הישראלי הנודע לוקה בחוסר-אונים נלעג עד שאיש בו לא חשב לעקוב אחר הדברים האנטישמיים שאומרים הערבים בערבית, אין בטיעון זה משום תירוץ, כיוון שערפאת גילה כוונותיו מדי פעם גם לעיתונות המערבית, באנגלית.

למשל, גילוי הדעת הנזכר לעיל של פייסל חוסייני, הופיע בעיתונות מערבית. ועוד, ב-1994, בעיצומו של תהליך "השלום" של אוסלו – שהתכוון להביא את אש"פ לישראל – האיוונינג סטנדרד הלונדוני (*Evening Standard*) דיווח על הקלטת נאומו של ערפאת במסגד ביוהנסבורג. בנאומו הוא משכנע את מאזיניו לצאת לגיהאד כדי לשחרר את ירושלים ומסביר להם באופן הישיר ביותר את השקפתו בנוגע להסכמי אוסלו כ"סוס טרויאני". ערפאת אינו מכחיש את אמיתות ההקלטה, אולם טוען כי התכוון לגיהאד במובן המטפורי. גיהאד מילולי. גיהאד של רעיונות שאין לו שום קשר לאלמות. עזות המצח של ערפאת מוסיפה חטא על פשע. ב-1980, המלך פהאד מערב הסעודית סיפק הגדרה ברורה: "הכוונה במושג גיהאד היא עימות מאוחד, מקיף, משולב ערבי-אסלאמי, שבו נשקיע את כל משאבינו הרוחניים, התרבותיים, המדיניים, החומריים והצבאיים במלחמת קודש ארוכה ונילחם ללא לאות, נגד ישראל, כמובן, אלא נגד מי!"⁹

הנה כי כן, מנהיגי ישראל ידעו, ללא ספק, מהן כוונותיו של אש"פ ובכל זאת הם מעולם לא יידעו את הציבור הישראלי על כך. במקום זאת הם הגנו על הטענה כי אש"פ השתנה וכי על ידי הזמנתו לתוככי המדינה היהודית הם לכאורה מגינים על ביטחונם של הישראלים!

יתרה מזאת. יש לזכור כי בהביאם את אש"פ לתוך המדינה היהודית, המנהיגים הישראלים הקימו ארגון זה לתחייה. הכיצד? הם החיו אותו כיוון שארגון אנטישמי טרוריסטי זה היה כבר מובס ודעך הרחק מישראל, בגולה הטוניסאית, בעת שהחל תהליך אוסלו.¹⁰ לעניין זה נודעת חשיבות מכרעת.

⁹ אם ערפאת אכן התכוון לגיהאד במובן הרומנטי, הבלתי-אלי, הרי שהמון חסידי לא הבינו את ההבדל הדק והמתוחכם. הם עלולים היו להבין כי תהליך השלום הוא תכסיס בלבד: סוס טרויאני אשר ינוצל עתה תוך אלימות מרבית. ערפאת גילה חוסר אחריות, או גרוע מזה, אי-ישר. "A New Kind of Jihad", *Evening Standard* (London), May, 1994, 19.

¹⁰ אש"פ היה נהרס לחלוטין אלמלא התערבותה של ארה"ב, שהפעילה לחץ כבד על ישראל להניח לאש"פ לשרוד וסיפקה לו גם ליווי צבאי כדי שיוכל להימלט בבטחה לתוניס. אולם, אף שהצליח לשרוד תודות

בתבוסה ותמורת ההודאה יזכו בהזמנה ללב לבה של המדינה היהודית. המתנה הייתה ההבטחה לשלום. לאחר שייכנסו פנימה, ישתמש אש"פ בהשפעתו על האוכלוסייה הערבית החיה בישראל כדי להנחיל לה את האידיאולוגיה האנטי-יהודית האלימה ומלאת השנאה. לאחר מכן יתקדם למעשי רצח-המוניים.⁶ תודות לחץ של ארה"ב הפכה תוכנית שלבים זו לתהליך אוסלו "לשלום".⁷ ב-2001 הסביר בכיר באש"פ בצורה הגלויה ביותר את האסטרטגיה הזו לעיתונות הערבית, כשהוא עושה השוואה מפורשת לסוס הטרואני:

...פייסל חוסייני, אישיות בכירה מטעם אש"פ בירושלים השווה את הסכמי אוסלו ל"סוס הטרואני"...השבועון אל-עראבי מצטט את חוסייני המתאר את הסכמי אוסלו כ"תהליך זמני בלבד, או רק צעד לעבר משהו גדול יותר...שחרורה של פלסטין ההיסטורית מהנהר (הירדן) ועד הים (התיכון), אפילו פירושו של דבר, כי הסכום ימשך עוד אלף שנים או עוד דורות רבים."⁸

אולם לא היה צורך בהסבריו של פייסל חוסייני. כזכור, יאסר ערפאת יידע את אחיו הערבים בנושא תוכנית השלבים כבר ב-1974, זמן רב בטרם הובא אש"פ לתוך המדינה היהודית. ב-1993 חזר ערפאת באוזני חסידי על כוונות אש"פ, מעל מרקע הטלוויזיה הירדנית ומייד לאחר טכס החתימה על הסכם אוסלו בבית הלבן. תהליך אוסלו, הסביר ערפאת, יהיה לתוכנית השלבים שלו.

■ האם הבינו מנהיגי ישראל כי אש"פ התכוון תמיד להשמיד את יהודי ישראל?

מען האמת, יאסר ערפאת לא הסביר במפורש את תוכנית השלבים שלו לעיתונות המערבית, אלא רק לקהל מאזיני הערבי. עם זאת, שירות הביון הישראלי מאויש בדוברי ערבית העוקבים אחר הצהרותיהם של אויבי ישראל הערבים הנאמרות בשפת אמם. מובן אפוא

⁶ ב-1974 בשעה שרוב העולם קידם בברכה את המשא והמתן הערבי-ישראלי, לאחר מלחמת יום הכיפורים, יאסר ערפאת, מנהיג הפתיח ואש"פ ניסח את 'תוכנית השלבים' שהצהירה כי ערביי פלשתינ יחזרו להשיג שטחים באמצעות משא ומתן ואז ישתמשו בהם כבסיס שיגור להשמדת ישראל באמצעים צבאיים. עם תוכנית זו כתפאורה, הציע ערפאת להיכנס למו"מ עם ישראל. "Levin, K., שם, עמ' 161.

⁷ ב-1991, ממשל בוש האב, אילץ את ישראל ליטול חלק בתהליך אוסלו, דבר שהביא את אש"פ ליהודה, שומרון וחבל עזה, מתוך: Francisco Gil-White, "Is the US an Ally of Israel: A Chronological Look at the Evidence", < <http://www.hirhome.com/israel/hirally2.htm#1991> >

⁸ Mark Matthews, "Israelis Taking Darker View of Palestinian Intentions: Many See Existence of Jewish State at Risk", *The Baltimore Sun*, July 11, 2001.

שולבו כל הנושאים האלה ונגזרותיהם בתוכנית הלימודים ובתקשורת. הילדים הפלשתינים למדו כי כל "פלשתיני" מנהר הירדן ועד לים התיכון – כלומר, יהודה ושומרון, עזה וכל מדינת ישראל – היא אדמה אסלאמית קדושה השייכת להם. ליהודים אין כל קשר היסטורי לארץ, אין להם כל תביעת בעלות חוקית עליה והם רק עושקים מרושעים.

הילדים הפלשתינים למדו גם כי אין זו רק זכותם, אלא חובתם להקדיש עצמם להשמדת ישראל. הטלוויזיה הפלשתינית תחת שליטתו של ערפאת, כולל תוכניות הילדים וכן אמצעי תקשורת פלשתינים אחרים, קידמו את אותן הטענות ואת אותו סדר-יום.¹¹

כדי לקבל מושג עד כמה קיצונית היא תעמולת אש"פ לרצח יהודים, הגיעו בנפשכם כי בדרשות ימי שישי, המשודרות על ידי הטלוויזיה של הרשות הפלשתינית, מוקעים בבגרות פנים ערבים אשר טרם חגרו חגורת נפץ סביב מותני ילדיהם וטרם שלחו אותם להתפוצץ בקרב קהל של גברים, נשים וילדים יהודים:

הו אהובים, עלינו להיות בטוחים כי הניצחון יבוא! בושח וחרטה על מי שנמנע מפשיטות [נגד האויב] או שאינו מחנך את ילדיו על ברכי הגייהאד! בושח וחרטה על מי ששונא את אחיו המוסלמי בשעה שהוא אוהב אחד הכופרים! בושח וייסורי מצפון על מי שמסתתר מאחורי תירוצים ללא יסוד וללא קשר לאללה! ברכות לכל מי שפתח בגייהאד למען אללה! ברכות על כל מי שחגר חגורת נפץ על גופו או על בניו וצלל לתוך קהל היהודים בקריאות: 'אללה אכבר, השבח לאללה!'¹²

מי שחי במערב קשה לו להעלות זאת על הדעת, כיוון שהדברים כמעט שאינם מופיעים בעיתונות המערבית, אולם הממשלה וכלי התקשורת הישראליים ידעו תמיד בוודאות מה קורה בתקשורת האש"פית. מה הם עשו במידע הזה? הם העלימו אותו, כדי שהציבור הישראלי וקהילות יהדות התפוצות לא יתנגדו לתהליך אוסלו, אשר העצים את כוחו של אש"פ בתוך המדינה היהודית.

ממשלת העבודה-מרץ שמרה על שתיקה אופיינית בכל הנוגע להטפה נגד ישראל. בו בזמן, התקשורת הישראלית, שתמכה בהתלהבות בהסכמי אוסלו, תמכה בקשר שתיקה זה על ידי הדחת כל כיסוי תקשורת של נאומי טעוני ההסתה של ערפאת והתעלמות מוחלטת מחשיבות החשיפה של נושאי ההסתה בבתי הספר ובתקשורת הפלשתיניים. הנה כי כן, בהעדר כיסוי באמצעי התקשורת המרכזיים של ישראל ושל הממשלה הישראלית, התפתחה מעין מערכת מחתרנית של

ובכן, גיליתי כי פטריוטים יהודים רבים, בשעה שהם מתמודדים עם הנאמר לעיל, מתעקשים ואף להוטים לפרש את הדברים כאיוולת מצדם של הפוליטיקאים הישראלים. לדעתי, תמימות שכזו מגלה כי היהודים סובלים מפתולוגיות הפוגמות ביכולתם לחשוב בצורה ברורה אודות הגנתם העצמית, דבר המקל על האנטישמיות לרצוח יהודים. לכן, כדי להגן על העם היהודי, עלינו לחשוף את הפתולוגיות האלה. אחת הדרכים לעשות זאת היא לתרגם את הסוגיות הגיאופוליטיות העומדות בפני היהודים למונחים אישיים. מדוע? כיוון שערפל התעמולה המעיב על הסוגיות הגיאופוליטיות אינו קיים כאשר מתרגמים את הבעיה ומציגים אותה במישור האישי. כך קל יותר לחשוב עליה.

הבה נערוך ניסוי מחשבתי. פלוני יודע (עובדה מכרעת) כי פושע התחייב לרצוח את משפחתו ברגע שיצליח להגיע אל ביתו של אותו פלוני. אבל מה עושה פלוני? הוא מוסר את מפתחות ביתו לרוצח. מה יעלה בגורלו לאחר שמשפחתו תרצח? באופן טבעי, הוא יורשע בעוון קשר לרצוח את אשתו ואת ילדיו, או לחלופין, יוכרז מיידית כבלתי שפוי בדעתו. לבטח לא ימצא בית משפט אשר יקבל את טיעונו של פלוני כי, ברוב איוולתו, האמין כי זו הדרך הטובה ביותר להגן על משפחתו. מדוע? כי איש אינו טיפש עד כדי כך.

הדרך היחידה לטעון כי למנהיגי ישראל היו כוונות טובות בשעה שהביאו את אש"פ להיות לממשלת הערבים במדינה היהודית, היא לטעון בעקשנות כי הם לא הבינו מה באמת התכוון אש"פ לעשות. כבר הוכחתי לעיל כי אי אפשר להגן על טענה זו לאור הסבריו הפומביים החוזרים ונשנים של ערפאת על כוונותיו. לכן עלינו להביא בחשבון את העובדות כדלהלן:

רמיזות על ("הסוס הטרויאני") תוכנית השלבים הפכו לנושא עיקרי בנאומיו של ערפאת בערבית, ביותר מתריסר התייחסויות כאלה במשך שבועות ספורים מאז טקס ההשקה הרשמי של תהליך אוסלו בבית הלבן. כך היו גם השוואותיו של ערפאת בין הסכמי אוסלו לבין התנהגותו של מוחמד עם בני קורייש (שבת חצי האי ערב). מוחמד כרת ברית עם בני שבט קורייש בשנת 628, אולם שנתיים לאחר מכן, כאשר התחזקו כוחותיו, הוא תקף אותם והביסם. התקדים ההיסטורי של קורייש בבחינת הונאה אסטרטגית חזר שוב ושוב בנאומי ערפאת.

כאשר הגיע ערפאת לחבלי יש"ע ביולי 1994 ותפס את השליטה על בתי הספר ועל מערכת התקשורת הפלשתינית,

לארה"ב (וצרפת), אש"פ היה מובס, מכיוון שמתווכים היה כמעט בלתי אפשרי לרצוח ישראלים. ראה: 1982-1983 – The US military rushed into Lebanon to protect the PLO from the Israelis, in Francisco Gil-White, "Is the US an Ally of Israel: A Chronological Look at the Evidence"; Historical and Investigative Research, <<http://www.hirhome.com/israel/hirally2.htm#1982>>

¹¹ Levin, K., שם, עמ' x.

¹² הקלטת וידאו מתוך אתר MEMRI TV (Middle East Research Institute TV Monitor Project) <<http://memritv.org>>.

מעקב אחר חרחור השנאה, הן בספרי הלימוד הפלשתיניים והן בכלי התקשורת.¹³

הסתרה מעידה על זדון ולא על כסילות.

נוסף על כך, כנגד ההשקפה כי האליטה השלטת בישראל לוקה בכסילות, קיימת הבעיה כי מייד לאחר הבאתו של יאסר ערפאת והצבת חבר מרצחיו בחבלי ישי"ע, הטרור נגד ישראלים הכפיל עצמו פי חמישה.¹⁴ מאחר שערפאת הבטיח כי עם הבאתו לישראל יגיע הטרור לקצו (תמורת הבטחה זו ניתן לו פרס נובל לשלום!),¹⁵ העלייה האוטומטית החדה בפעולות הטרור נגד ישראלים חייבה מייד לשים קץ לתהליך אוסלו, שהרי המנהיגים יצחק רבין ושמעון פרס הבטיחו לישראלים בפומבי ובמפורש כי אם הטרור לא ייעלם, יושם קץ לתהליך אוסלו.

אולם, במקום לבטל את תהליך אוסלו כאשר האלימות הרקיעה שחקים עם בואו של ערפאת, טענו ממשלות ישראל והמערב וכן אמצעי התקשורת כי ארגוני טרור "אחרים", כגון החמאס והג'יהאד האסלאמי, שאינם קשורים, כביכול, עם ערפאת, הם האשמים בפרץ האלימות. למעשה, הוכחתי באתר שלי Historic – Investigative Research כי החמאס והג'יהאד האסלאמי עבדו תמיד בשיתוף פעולה הדוק עם אש"פ כדי להרוג יהודים וגם ערבים המתנגדים לרציחות אלה. בסעיף 27 של אמנת החמאס כתוב: "אש"פ היא התנועה המקורבת ביותר לתנועת ההתנגדות האסלאמית והיא מהווה גם אב, גם אח, גם קרוב וגם רע. לפיכך, האם יכול המוסלמי להתעלם מאביו או אחיו או קרובו או חברו? שהרי מולדתנו אחת, אסוננו אחד, גורלנו אחד ואויבנו משותף."¹⁶ לנוכח הטרורזים המתמשך, האשימו ממשלות ישראל ומדינות המערב את מתנגדי הוויתורים הנוספים לאש"פ בסיוע לניסיונות הטרוריסטים "להרוס את תהליך השלום". בדרך זו, כל מי שהביע ביקורת על אוסלו זכה להשוואה קולנית, מצד ממשלת ישראל ואמצעי התקשורת, לטרוריסטים של החמאס והג'יהאד האסלאמי וכונה "אויב

השלום", בעוד שאש"פ הוצג בעקביות כ"פרטנר לשלום". באמצעות סיפור-כיסוי זה הגנו ממשלת ישראל ואמצעי התקשורת על הבהילות להעניק לאש"פ יותר ויותר סמכויות וכוח, כצעד אסטרטגי, כביכול, שנועד לתת לערפאת את הכלים להשתלט על האלימות. כך הפכה העלייה החדה בהתקפות הטרור ל"נימוק" המצדיק להעניק לערפאת יותר עוצמה – ומהר ככל האפשר!

בספרו *סינדרום אוסלו*, כותב ההיסטוריון קנת לוין:

תגובתה של ממשלת ישראל לאלימות המתמשכת ולכישלוננו של ערפאת למלא אחר התחייבותיו בהסכם אוסלו אל מול הטרורזים ובחירתו, במקום זאת, לעודד ולתמוך בארגוני הטרור, הייתה מעומעמת ולעתים אף מגוננת על ערפאת... לתומכי תנועת השלום בממשלה, הקולות הדומיננטיים בקואליציה של רבין, הייתה תשובה אחת לשאלות כאלה: יותר ויתורים ישראלים... ככל שנבר הטרור, הממשלה דרבנה יותר את האצתו של "תהליך השלום".¹⁷

שמעון פרס

די להעמיק את הבנת האליטה הישראלית השלטת, כדאי להתבונן מקרוב במיוחד על פוליטיקאי ישראלי אחד, שמעון פרס. כותב קנת לוין:

...מדיניותה של ממשלת ישראל הנוהגת להסתיר מן הציבור מידע מרשיע אודות יאסר ערפאת תוארה בצורה דרמטית, אם כי בעקיפין, במקרה שאירע ב-1994 (השנה בה צץ תהליך "השלום" של אוסלו), כאשר שמעון פרס ניהל שיחה עם ערפאת במחסום ארז ולא היה מודע לעובדה שדבריו מוקלטים על ידי בימאי קולנוע צרפתי. הוא איים על ערפאת לגלות לכלי התקשורת את הזלזול של ערפאת במלוי התחייבותיו לקיום הסכמי אוסלו. פרס לא ירד לפרטים בנושא ההפרות הנשנות של ערפאת, אולם העריך כי הן חמורות עד כדי כך שגילוי יהיה בבחינת "קטסטרופה" לערפאת ועלול, בין שאר התוצאות, "להרוג את הסיפור הפלשתיני" בקונגרס האמריקאי.¹⁸

זוהי ראייה לכך ששמעון פרס – בידיעה מלאה של העובדות – הסתיר וחיפה על הטרורזים של ערפאת. זו אינה הוכחה לכסילות.

October 15, 1987. למעשה, הג'יהאד האסלאמי הוא שער להפיק את האינתיפאדה הראשונה עבור אש"פ. האינתיפאדה הראשונה הייתה אסטרטגיה משותפת של ארה"ב ואש"פ כדי להציג את הערבים ביו"ש ובעזה כ"מפסידנים" מדוכאים, כביכול. ראה: Francisco Gil-White, "Is the US an Ally of Israel: A Chronological Look at the Evidence"; Historical and Investigative Research, <http://www.hirhome.com/israel/hirally2.htm#1987>.

¹⁷ Levin, K., שם, עמ' 348.

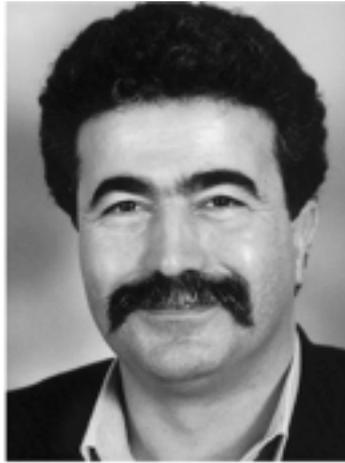
¹⁸ Levin, K., שם, עמ' xi.

¹³ Levin, K., שם, עמ' X.

¹⁴ Levin, K., שם, עמ' 346; אחרי שערפאת הובא אל תוככי ישראל, שיעור הרציחות שביצעו המחבלים נגד ישראלים היה כ-72 איש בשנה לעומת 15 איש בשנה בתקופה שטרם הבאתו. תהליך אוסלו הכפיל מייד פי חמישה את הטרור הפלשתיני נגד ישראלים.

¹⁵ ב-1994, יאסר ערפאת מקבל את פרס נובל לשלום, ה-CIA מאמן את אש"פ אף שתומכיו מצהירים בריש גלי, ממש באותה השנה, כי ישתמשו באימונים אלה כדי לדכא את הערבים ולרצוח יהודים. ראה: Francisco Gil-White, "Is the US an Ally of Israel: A Chronological Look at the Evidence"; Historical and Investigative Research, <http://www.hirhome.com/israel/hirally2.htm#1994>.

¹⁶ <http://www.mideastweb.org/hamas.htm>, באשר לג'יהאד האסלאמי, בשנת 1987 דווח כי לג'יהאד האסלאמי יש "קשרים עם אגף פת"ח בתוך הארגון לשחרור פלשתיני", Louis Toscano, "Suspected Arab Guerrillas Arrested", United Press International (Jerusalem),

"האליטה..."

ביותר ב-2003, אולם שב לכהן כשר החוץ בממשלת שרון ב-2004.

כפי שמוצג באתר HIR, שמעון פרס עמל קשה מאז 1980 כדי להחליש ולקעקע את יסודות הביטחון של המדינה היהודית¹⁹ והייתה לו מידה מספקת של כוח בממשלות ישראל, במשך כל השנים, כדי לדחוף ולקדם את תהליך אוסלו אשר הביא את אש"פ בפועל אל תוך גבולותיה של המדינה היהודית – וזאת למרות העובדה כי "פרס מעולם לא זכה בבחירות לאומיות"²⁰. ברור שיש משהו רקוב מאחורי הקלעים.

כיצד מרגיש שמעון פרס ביחס לאחיו הישראלים?

"שמעון פרס... הצהיר ביחס לעמדות הציבור ומדיניות הממשלה כי 'מנהיג צריך להיות כמו נהג אוטובוס... אין הוא יכול להסב את ראשו כל הזמן כדי לראות איך מרגישים נוסעיו'.²¹

דימוי זה של שמעון פרס באשר למנהיגות הוא בחירה גרועה, כיוון שנהג אוטובוס אינו יכול להוביל את נוסעיו לכל מקום אשר לדעתו עליהם להגיע אליו, בשעה שרובם מתלוננים שהם רכשו כרטיס נסיעה ליעד שונה. שמעון פרס, שמעולם לא נבחר לתפקיד, חושב כמו שליט יחיד: רק השקפותיו נחשבות. (לאור המדיניות המועדפת עליו, אולי מוטב לומר כי הוא כרטיסן ברכבת המאיץ בנוסעיו הממאנים לנסוע למה שהוא מתעקש לכנות מחנה "עבודה").

שמעון פרס הוא האדריכל הגדול של תהליך אוסלו. סקירה קצרה של הקריירה שלו תהא מאלפת, מכיוון שממנה עולה דפוס התנהלות מסוים. מאז 1969 כיהן שמעון פרס כשר בכיר, בתפקידי מפתח בממשלות ישראל, כמעט ברציפות. ב-1969 הוא מונה לשר הקליטה וב-1970 לשר התחבורה והתקשורת. ב-1974, לאחר תקופת כהונה כשר ההסברה, הוא מונה לתפקיד שר הביטחון (על ידי יצחק רבין). ב-1977 ירש את רבין בתפקיד ראש ממשלה ויו"ר מפלגת העבודה, לאחר שרבין התפטר מתפקידו. מאוחר יותר באותה השנה הוביל פרס את מפלגת העבודה להפסדה הראשון מאז ומעולם במערכת הבחירות ומנחם בגין זכה בראשות הממשלה. פרס הוביל את מפלגת העבודה לתבוסה שנייה במערכת הבחירות ב-1981, אולם כיוון שמפלגתו זכתה במספר רב יותר של מושבים מכל מפלגה אחרת, הייתה תוצאת הבחירות ממשלת אחדות שקמה ב-1984, עם שמעון פרס כראש ממשלה ויצחק שמיר מהליכוד כשר חוץ. לאחר שנתיים הם התחלפו בתפקידים במסגרת הסכם רוטציה וכך, ב-1986, הפך פרס להיות שר חוץ. בשנת 1988 הוביל פרס את מפלגתו לתבוסה נוספת. אולם שוב הוקמה ממשלת אחדות ופרס שרת כסגן ראש הממשלה ושר האוצר. הוא עזב את הממשלה ב-1990. פרס חזר ונחל תבוסה בקלפיות ב-1992, הפעם בבחירות המקדימות במפלגת העבודה. הוא נוצח על ידי יצחק רבין, שמינה אותו לשר חוץ בממשלתו ולאחר הירצחו של רבין ב-1995 ירש את תפקיד ראש הממשלה. פרס נוצח על ידי בנימין נתניהו בבחירות הבאות ב-1996. ב-1997 החליף אהוד ברק את פרס כמנהיג מפלגת העבודה וכאשר נתמנה לראש ממשלה, מינה ברק את פרס להיות שר לפיתוח אזורי. ב-2000 הציג פרס את מועמדותו לתפקיד נשיא מדינת ישראל ונוצח על ידי משה קצב מהליכוד. כאשר התמנה אריאל שרון לראש ממשלה ב-2001 הוא מינה את פרס לשר החוץ. הוא עזב את הממשלה לתקופה קצרה

¹⁹ שמעון פרס פעל כסוכן ארה"ב נגד האינטרסים של ישראל. מתוך: Francisco Gil-White, "Is the US an Ally of Israel: A Chronological Look at the Evidence"; Historical and Investigative Research, <http://www.hirhome.com/israel/hirally2.htm#1994>.
²⁰ Shimon Peres, in Wikipedia, the free encyclopedia <http://en.wikipedia.org/wiki/Shimon_Peres>.
²¹ Levin, K., שם, עמ' 329.

■ מנהיגים ישראלים אחרים

חשוב לציין כי השחיתות במנהיגות הישראלית אינה נחלתם הבלבדית של שמעון פרס ומפלגת העבודה. בסופו של דבר, יצחק שמיר מהליכוד הוא אשר נאלץ להסכים, תחת איומי ארה"ב, למה שנקרא שיחות "שלום" במדריד, שהפכו להיות בסיס לתהליך אוסלו.²²

לאחר מכן, יצחק רבין, מובל על ידי שר החוץ שלו, שמעון פרס, היטיב להכניס את אש"פ לתוך ישראל.

בתגובה הגיונית לעלייה בטרור שבאה בעקבות כניסת אש"פ לישראל, בחר רוב הציבור הישראלי בנימין נתניהו – שהציג מצע חוצב להבות נגד הסכמי אוסלו – ולא בשמעון פרס, בבחירות שהתקיימו לאחר רצח רבין. אולם משנכנס לתפקיד ראש הממשלה, עשה נתניהו תפנית ותחת לחץ אמריקאי דחף לקידום תהליך אוסלו עוד יותר מקודמיו.²³

כאשר נבחר אהוד ברק, הוא נחפו להציע לערפאת ולסורים כל מה שיחפצו, אבל ערפאת ואסד דחו את הצעותיו, מכיוון שהקריירות הפוליטיות שלהם היו בנויות על ההבטחה להשמיד את ישראל. לפיכך היה להם קל יותר להישאר בשלטון כשהם מסרבים לכל צעד דיפלומטי העלול ליצור את הרושם כי הם הכירו בקיומה של מדינת ישראל.²⁴

תחת מובל פעולות הטרור בחסותו של ערפאת, רוב הציבור הישראלי הגיב בהגיון ובחר באריאל שרון, על סמך הבטחותיו להתנגד לאוסלו. אולם בדומה לקודמיו ממפלגת הליכוד, יצחק שמיר ובנימין נתניהו, גם הוא נכנע לחץ האמריקאי ואימץ את מדיניות אוסלו באופן קיצוני יותר מכל קודמיו, כשהוא מבצע טיהור אתני של היהודים מחבל עזה ומחלקים של השומרון ומוסר את השטח הזה לידי הטרוריסטים ללא כל תמורה!!!²⁵ יורשו של שרון, אהוד אולמרט, הועמד בראש קדימה, המפלגה החדשה ששרון יסד. הוא נחפו להודיע כי יגרש את שארית היהודים מיהודה ושומרון, אולם המלחמה עם חיזבאללה השתנה את הכנותיו.

ללא ספק, הבעיה אינה מוגבלת לשמעון פרס ולמפלגת העבודה. כל ממשלה מאז 1990 קידמה את סדר היום של אש"פ, בניגוד לאינטרסים ולרצונות שהביעו הבוחרים הישראלים בקלפיות.

²² ראה הערה 7.

²³ ראה ניתוח מפורט של המו"מ בין נתניהו לערפאת, ב-Levin, K., שם, עמ' 393-411.

²⁴ ראה ניתוח מפורט של הצעות ברק לסורים, ב-Levin, K., שם, עמ' 416-415.

²⁵ ב-2005, מחמוד עבאס ממציא השיטה לדבר "שלום" ולרצוח ישראלים עומד לקבל שליטה מלאה בעזה. האליטה השלטת בארה"ב אוהבת אותו. מתוך: Francisco Gil-White, "Is the US an Ally of Israel: A Chronological Look at the Evidence"; Historical and Investigative Research, <http://www.hirhome.com/israel/hirally2.htm#2005> .

■ האליטה השלטת הסתירה מן הציבור את המקורות הנאציים של אש"פ

א ת המידע הדרמטי ביותר שהוסתר מהציבור הישראלי על ידי האליטה השלטת שמרתי לסוף, בבחינת "אחרון ולא חביב".

מתברר, כי "הוועד הפועל הערבי" (ארגון היכול להיחשב כאחד מאבות-אבותיו של אל-פת"ח, הגרעין השולט באש"פ) נוסד על ידי חאגי אמין אל-חוסייני, אשר חשיבותו בהקשר הערבי אינה נופלת מזו של אדולף אייכמן כארכיטקט של תוכנית להשמדת יהודי אירופה. (קודם לכן, חאגי אמין אל-חוסייני, באמצעות עוזרו ומפקד הזרוע הצבאית של ארגונו, פאווי קאוקגי, נהג לרצוח יהודים בהתקפות הטרור ב"פלשתניה" תחת המנדט הבריטי. דעותיו ומעשיו העלו את קרנו בעיני הנאצים).²⁶ כאמור, שירותי הביון הישראלים אמורים היו לחקור את הרקע של אש"פ. אין זה מתקבל על הדעת כי במשך כל השנים הם לא היו מסוגלים לתעד מידע אותו אספתי אני במשך שבועיים.

אולם, ניח כי בכל זאת ברצונכם להאמין כי מנהיגי ישראל לא היו מודעים לעובדה מוכחת זו וכי בלא יודעין ובתמימות מוחלטת הביאו את המשך השואה לתוך המדינה היהודית. אפילו בכפוף להשערה זו, אי אפשר להאמין כי ממשלת ישראל הייתה חפה מכל מידע באשר לרקע הנאצי של אל-פת"ח מאז 26 במאי 2003. מדוע? משום שבנושא זה נכתב רבות וגם לכותב שורות אלה הייתה תרומה צנועה בנדון, מכיוון שבאותו יום פרסם ערוץ 7 את מאמרי המתעד לפרטיה את ההיסטוריה הנאצית של אל-פת"ח²⁷ וכידוע ממשלת ישראל עוקבת בקפדנות אחר כל פרסום בערוץ זה ואף הביאה לסגירתו עד שנאלץ לשדר מחוץ למים הטריטוריאליים של ישראל.

אגב, רוב הישראלים אינם מודעים לעובדה כי ארצם הפכה לשלוחה של תוכנית "הפתרון הסופי" וכי מכינים את הקרקע במהירות לשואה הבאה של העם היהודי. אם אתה ישראלי, או אם יש לך חברים בישראל, עליך קודם כל לשתפם במידע הזה.

משהובנה השחיתות של האליטה הישראלית, אין זה מפתיע כי מאמר התוקף את ישראל וכולל בידוי בוטה של עובדות היסטוריות מתפרסם – תוך כדי מלחמת ההגנה

²⁶ "כיצד עלתה התנועה הפלשתינית?": הבריטים מיננו אותה. אחר כך הגרמנים הנאצים וארה"ב. מתוך Francisco Gil-White, "Understand- ing the Palestinian Movement", <http://www.hirhome.com/israel/pal_mov4.htm > .

²⁷ Francisco J. Gil-White, "Anti-Semitism, Misinformation, and the Whitewashing of the Palestinian Leadership"; Israel National News; May 26, 2003 / 24 Iyar 5763, <http://www.israelnationalnews.com/article.php3?id=2405 > .

לסיפור זה יש תקדים: אהוד ברק, בהיותו ראש ממשלת ישראל, הציע לסוריה לא רק את רמת הגולן, אלא גם שטחים ישראליים בגליל! הסיבה היחידה לכך שהדבר לא יצא אל הפועל היא סירובו של שליט סוריה חפז אל-אסד להצעת ברק, מכיוון שכל עסקה עם ישראל הייתה הופכת אותו לבלתי אהוד בקרב נתיניו הסורים.³⁴ יש לזכור כי מדיניותו של ברק לגבי סוריה לא הייתה שונה משמעותית מזו של נתניהו מהליכוד, שקדם לו בתפקיד. נתניהו הלך "במידה רבה בעקבות מדיניות קודמיו ממפלגת העבודה שחיפשו פיוס עם סוריה, המבוסס על מסירת רמת הגולן – כל זאת על מנת לשמר את האפשרויות ההזויות להסכם עם סוריה, בעוד שהיא מצדה תמשיך לנהל את מלחמתה נגד ישראל באמצעות בא-כוחה בלבנון (חיזבאללה) מבלי להידרש לשלם מחיר על כך."³⁵

כמובן שאהוד אולמרט לא יסתפק רק במסירת חוות שבעא. כפי שדווח ב-9 בספטמבר:

שרת החוץ הישראלית אמרה אמש כי הגיעה העת שמדינת היהודים תדבר עם הפלשתינים, והוסיפה, כי אין להציב תנאים מוקדמים לפגישה עם הנשיא מחמוד עבאס.³⁶

אין להציב תנאים מוקדמים לפגישה עם הנשיא מחמוד עבאס מאל-פת"ח, ארגון המחויב מבחינה חוקית להשמדת היהודים הישראלים.³⁷ האם זאת שרת חוץ של ישראל, או שרת חוץ של אש"ף?

■ הערות סיום

העדויות לעיל מאששת את ההשערה כי רבים באליטה הישראלית השלטת הושחתו על ידי כוחות המבקשים להשמיד את העם היהודי. אם כך הדבר, לא תהא זו הפעם הראשונה ולכן אפילו ההשערה מפתיעה לכאורה, הדבר מסגיר בורות בעובדות היסטוריות. התופעה של "בוגדים" יהודים (כפי שהם נקראים בספרי המכבים) וכן התופעה של "המלשין, הבוגד והמוסר" החוברים אל אויבי העם היהודי, המוכרת מן המציאות של יהודי מזרח אירופה, היא אחת התופעות הקבועות, החוזרות ונשנות בקורות היהודים.

במזרח התיכון הקדום, יהודים "מתיוונים" רבים באליטה השלטת חברו אל היוונים הסלוקים ששאפו להכחיד את היהדות בארץ יהודה, טבחו המוני יהודים

של ישראל נגד ארגון חיזבאללה – בעיתון חשוב בישראל.²⁸ במיוחד בידוענו כי עיתון זה, הארץ, הוא "עיתון האליטות בישראל ובעל מניעים אידיאולוגיים יותר מכל אמצעי התקשורת האחרים."²⁹ ובייחוד בהביאנו בחשבון כי מחבר המאמר הוא גדעון לוי, מי שהיה עוזר אישי ודובר של שמעון פרס, אדריכל אוסלו.³⁰

לאחר שהובן ההקשר, אין זה מפתיע כי ראש הממשלה הנוכחי, אהוד אולמרט, מי שנכשל בהגנה על הישראלים במלחמה האחרונה שבין ישראל לחיזבאללה, מצהיר עכשיו כי "ישראל תהיה מוכנה לשאת ולתת על חוות שבעא השנויות במחלוקת, אם תיאות לבנון לפרק את חיזבאללה מנשקו."³¹ חוות שבעא הן שטח ברמת הגולן שכבשה ישראל ב-1967.³² שטח זה מעולם לא היה שייך ללבנון והאוי"ם הכריע כבר בסוגיה זו.³³ יתרה מזאת, מחקר שנערך ופורסם בפומבי על ידי הפנטגון הסיק כי מסירת רמת הגולן לסוריה תסכן את קיומה של ישראל. אם אהוד אולמרט ימסור את חוות שבעא ללבנון, הוא מוסר את השטח לידי חיזבאללה ופטרונו סוריה, והוא מעניק לסוריה נשק שתוכל להשתמש בו במלחמתה הבאה נגד ישראל. כך אולמרט מתגמל את סוריה על שהיא תוקפת את ישראל באמצעות החיזבאללה.

מובן מאליו כי לבנון – מדינה שלמעשה אינה קיימת (כי היא שלוחה של סוריה בלבד) – לא תפרק את חיזבאללה מנשקו; אבל היא זה הימור בטוח, כי אולמרט, אם רק יוכל, יעמיד פנים כי לבנון עשתה זאת. כך יתאפשר לו למסור – באמצעות "לבנון" – חלק מהשטח האסטרטגי של רמת הגולן לידי השלטון הסורי.

האמנם, לאור הנכתב לעיל, תהיה זו הפרזה להרחיק לכת ולקבוע כי אהוד אולמרט אינו מתנהג כראש ממשלת ישראל כי אם כשכיר חרב של סוריה?

²⁸ Francisco Gil-White, "What is Wrong with the Media? (Part 2): Why Does the Israeli Media Also Attack the Israelis?", Historical and Investigative Research; August 20, 2006, <http://www.hirhome.com/israel/hezbollah7_2.htm> .

²⁹ The Oslo Syndrome, שם, עמ' 404.

³⁰ Sarah Honig, "Brains in Deep Freeze", *The Jerusalem Post*, October 20, 2000, p. 8B.

³¹ כוחות האוי"ם מקבלים אחריות על השטח בשעה שישראל מסירה את המצור הימי, Nadim Ladki, *The Irish Times*, *WORLD; Other World* .Stories Supplement, September 9, 2006.

³² ב-1967, לאחר מלחמת ששת הימים, ארה"ב מפעילה לחץ על ישראל לוותר על השטחים אותם השיגה, למרות הידיעה כי השטח חיוני להגנתה, מתוך: Francisco Gil-White, "Is the US and Ally of Israel? A Chronological Look at the Evidence", <<http://www.hirhome.com/israel/hirally.htm#1967b>> .

³³ Hugh Macleod (in Shebaa, South Lebanon), "Israelis Exchange Fire with Hezbollah in Disputed Area", *The Independent* (London), February 4, 2006; עוד אודות הדרשה "הלבנונית" המזויפת לחוות שבעא, ראה Francisco Gil-White, "What is the Supposed Grievance Against Israel?", "Who Attacked Israel? Hezbollah Has a Master", <<http://www.hirhome.com/israel/hezbollah.htm>> .

³⁴ Francisco Gil-White, "Is the US and Ally of Israel? A Chronological Look at the Evidence", <<http://www.hirhome.com/israel/hiral-ly.htm#1967b>> .

³⁵ Levin, K., שם, עמ' 411.

³⁶ ראה הערה 31.

³⁷ ראה הערה 3.

דתיים וכן גויים צדיקים – אשר ניסו להציל את האוכלוסייה היהודית.⁴⁰ גם לאחרונה אנו עדים להתקפות חריפות של מנהיגים יהודים מהזרם המרכזי החשוב בארצות הגולה, בכל האמצעים, נגד המדינה היהודית.⁴¹ מדוע נהיה אפוא מופתעים מבגידתה של האליטה הישראלית השלטת, החילונית-קיצונית ברובה, בישראל – לים מן השורה? אנחנו מופתעים כי איננו למדים מן ההיסטוריה וכך, כפי שאמר ג'ורג' סנטיאנה (Santayana):

”מי שמתכחש ללקחי העבר נידון לחזור עליו”.

גם מי שמתעקש, למרות האמור לעיל, כי לא בגידה היא המניעה את המנהיגים הישראליים הנוכחיים אלא כסילות לשמה, חייב להגיע לאותה המסקנה באשר למה נחוץ, במונחים מעשיים, להישרדותה של המדינה היהודית. זאת מכיוון שאווילות שכזו היא נפשעת ועלולה לגרום להשמדה נוספת של העם היהודי. לכן יש לסלק את האליטה הישראלית השלטת מן השלטון. ■

ובצעו מעשי אכזריות נוספים הגרועים יותר מרצח.³⁸ היו גם יהודים מתייוונים באליטה השלטת, אשר חברו למאמצי הרומאים להשמיד את העם היהודי במאה הראשונה והשנייה (המקרה המפורסם ביותר הוא של “ההיסטוריון” יוספוס פלאביוס, נצר למשפחת כוהנים עשירה, אשר סייע למושלים הרומיים אספסיאנוס וטיטוס ב”מלחמת היהודים הראשונה” ולאחר מכן כתב דברי תעמולה רבים על מנת לתרץ את הזעם הרומי).³⁹ דוגמה קרובה יותר לזמננו היא של מנהיגים יהודים במלחמת העולם השנייה, בארה”ב ובבריטניה, שהשימו עצמם כיהודים “מתבוללים” בעיני האגף החילוני של היהדות וקיימו קשרים הדוקים עם הכוחות האנטישמיים בארצות מולדתם. בתקופת השואה כרתו מנהיגים יהודים מתבוללים אלה ברית עם אנטישמים רבי עוצמה, עמם הם שתפו פעולה כדי לחבל במאמצייהם של הלל קוק (הידוע בשם פיטר ברגסון) ובעלי בריתו – יהודים, בעיקר

⁴⁰ Francisco Gil-White, “How the Mainstream Jewish Leadership Failed the Jewish People in World War II”, in “The Problem of Jewish Self-Defense”, < <http://www.hirhome.com/israel/leaders1.htm> >

⁴¹ Francisco Gil-White, “How Mainstream Diaspora Jewish Leaders are Failing the Jewish People Today”, in “The Problem of Jewish Self-Defense”, < <http://www.hirhome.com/israel/leaders2.htm> >

³⁸ ראה פרק 7 מתוך, Francisco J. Gil-White, *The Crux of World History, Volume 1, The Book of Genesis: The Birth of the Jewish People*, 2005; < <http://www.hirhome.com/israel/cruxcontents.htm> >

³⁹ להבנת ההקשר הפוליטי של השמדת עם, קראו פרק 1, שם.